

Sygn. akt III AUa 13/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Jerzy Antoni Sieklucki (spr.) sędzia Małgorzata Pasek sędzia Elżbieta Czaja	
--	--

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2021 r. w Lublinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy J. G.

przeciwko Prezesowi Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Likwidatorowi Funduszu Alimentacyjnego

o umorzenie należności z likwidowanego funduszu alimentacyjnego

na skutek apelacji wnioskodawcy J. G.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Radomiu

z dnia 01 grudnia 2020 r. sygn. akt VI U 1005/18

oddala apelację.

sygn. akt III AUa 13/21

UZASADNIENIE

J. G. w dniu 01 sierpnia 2018 r. wniósł o umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego /wraz z pismem z dnia 26 lipca 2018 r./ wskazując, że nie jest ojcem dzieci wierzycielki, a zasądzone alimenty są przyznane bezpodstawnie. Podniósł, że czterokrotnie przebywał w Szpitalu (...), lecz się z powodu licznych schorzeń, nie pobiera emerytury, renty, czy innych świadczeń.

Decyzją nr (...) z dnia 14 września 2018 r. Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jako Likwidator Funduszu Alimentacyjnego, odmówił J. G. umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu wypłaty świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz 5% opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu w wysokości 32.450,28 zł. W decyzji wskazano, że J. G. do tej pory nie ubiegał się o ulgę w spłacie zaległości wobec Likwidowanego Funduszu Alimentacyjnego. Mimo, że nie jest w stanie jednorazowo spłacić swoich zobowiązań, nie przesądza to o trwałym braku możliwości zadłużenia. W ocenie organu, w przypadku wnioskodawcy, nie zachodzą

szczególnie uzasadnione przesłanki uzasadniające umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego na podstawie art. 68 ustawy z 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych.

Od decyzji tej odwołał się wnioskodawca. Zakwestionował swoje ojcostwo w stosunku do M., K. i M. rodzeństwa G. i wniósł o wyciągnięcie konsekwencji prawnych wobec wierzycielki Z. G. (1).

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako Likwidator Funduszu Alimentacyjnego wniósł o oddalenie odwołania, gdyż nie zachodzą przesłanki z art. 68 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych /Dz.U. z 2017r., poz. 1952/. Wskazał, że konieczność spłaty zadłużenia jest konsekwencją wieloletniego nie wywiązywania się wnioskodawcy z obowiązku alimentacyjnego wobec dzieci. Trudna sytuacja materialna nie zwalnia go z powyższego obowiązku. Nadto wskazał, że dłużnik utrzymuje się z gospodarstwa rolnego, które jest jego stałym źródłem dochodu, ma przyznaną emeryturę rolniczą z KRU z której potrącana jest przez KRUS kwota około 900,00 złotych tytułem zaległych składek na ubezpieczenie społeczne rolników; nie przedstawił dokumentacji medycznej o swojej sytuacji zdrowotnej; posiada nieruchomości o łącznej powierzchni gruntów 5,8637 ha przeliczeniowego; komornik sądowy prowadzi przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne na rzecz innych wierzycieli alimentacyjnych; nie występował o ulgi w spłacie zadłużenia.

Wyrokiem z dnia 01 grudnia 2020r. Sąd Okręgowy w Radomiu VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny: J. G., urodzony dnia (...), jest rozwodnikiem. Mieszka w jednym domu z córką S. G., która pracuje i studiuje zaocznie. Prowadzą oddzielne gospodarstwa domowe, jednak to wnioskodawca ponosi wszystkie opłaty za media, utrzymanie domu, dokłada się do wyżywienia córki. Ponosi koszty energii elektrycznej w kwocie około 1.000,00 zł co trzy miesiące, koszty opału w kwocie około 4.000,00 zł na rok. Wnioskodawca jest ojcem pięciorga dorosłych dzieci, trojga ze związku konkubenckiego i dwojga ze związku małżeńskiego, które są samodzielne finansowo. Nie utrzymuje kontaktów z większością dzieci. Posiada zobowiązania pieniężne na rzecz innych wierzycieli alimentacyjnych. Jest właścicielem nieruchomości rolnych o łącznej powierzchni 7,9037 ha, w tym gospodarstwa rolnego o łącznej powierzchni 5,6763 ha fizycznych, w tym 5,8637 ha przeliczeniowych, powierzchni leśnej 2,221 ha, budynków mieszkalnych o pow. 200 m⁽²⁾ i pozostałych budynków o pow. 350 m⁽²⁾. Gospodarstwo rolne /sadownicze/ stanowi jego główne źródło utrzymania i przynosi mu dochód w wysokości około 10.000,00 zł rocznie. Posiada ciągnik, połowy opryskiwacz, brony, pługi. Nie korzysta ze świadczeń pomocy społecznej. Ma przyznaną emeryturę rolniczą z KRUS, z której na konto otrzymuje kwotę 400,00 zł miesięcznie, pozostała część emerytury w kwocie około 900,00zł jest potrącana przez KRUS tytułem zaległych składek na ubezpieczenie społeczne rolników. J. G. cierpi na nadciśnienie, cukrzycę, zwyrodnienie kręgosłupa i stawów, lecz się u kardiologa. Wizyty prywatne u lekarzy to koszt około 100,00 zł plus dojazdy do W.. Koszt stałych lekarstw to wydatek około 500,00 zł, co pół roku.

Uzasadniając podstawę prawną wydanego wyroku Sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych /t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 111/, w szczególnie uzasadnionych przypadkach związanych z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby przeciwko której jest prowadzona egzekucja alimentów, lub osoby zobowiązanej do zwrotu bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu, likwidator może umorzyć, rozłożyć na raty lub odroczyć termin płatności należności likwidowanego funduszu z tytułu wypłaconych lub bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu. Do skorzystania z instytucji umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego nie jest konieczne kumulatywne wystąpienie przesłanek przewidzianych w ww. przepisie – zarówno w zakresie sytuacji zdrowotnej, jak i rodzinnej zobowiązanego dłużnika.

Dalej Sąd Okręgowy podniósł, że za przypadki szczególnie uzasadnione, związane z sytuacją zdrowotną lub rodzinną zobowiązanego, które umożliwiają poddane kontroli sądowej umorzenie należności zlikwidowanego funduszu alimentacyjnego, należy uznać, niezależne od zobowiązanego alimentacyjnie, sytuacje losowe lub nadzwyczajne, które sprawiają, że nie jest on w stanie na bieżąco ani w dającej się przewidzieć perspektywie regulować obarczających

go zaległości alimentacyjnych bez uszczerbku dla jego zdrowia lub zdrowia oraz naruszenia innych istotnych dóbr najbliższych członków jego rodziny.

Zdaniem Sądu Okręgowego, okoliczności faktyczne niniejszej sprawy nie stanowią szczególnie uzasadnionego przypadku, o którym mowa wyżej. Sąd ten wskazał, że sytuacja materialna wnioskodawcy jest trudna, głównie z uwagi na szereg zobowiązań pieniężnych. Posiada on jednak stałe źródło dochodu z gospodarstwa rolnego w kwocie około 10.000,00 zł rocznie oraz emeryturę rolniczą z KRUS w kwocie 400,00 zł miesięcznie /pozostała część w kwocie około 900,00 zł jest potrącana przez KRUS tytułem zaległych składek na ubezpieczenie społeczne rolników/. Sam wnioskodawca podał, że dwa lata temu zakupił opryskiwacz polowy za kwotę 4.000,00 zł co, zdaniem tego Sądu, świadczy o tym, że dochody z gospodarstwa mogą być wyższe niż te które podaje. Odnośnie jego sytuacji zdrowotnej Sąd zwrócił uwagę, że wnioskodawca nie przedłożył żadnej dokumentacji medycznej potwierdzającej jego stan zdrowia. Nie wykazał, że stan zdrowia uniemożliwia mu wykonywanie prac w tym gospodarstwie. Co więcej, gdyby stan zdrowia nie pozwalał mu na wykonywanie prac w gospodarstwie, zawsze może je wydzierżawić lub sprzedać i w ten sposób uzyskać środki pieniężne. Zdaniem Sądu pierwszej instancji sytuacja finansowa wnioskodawcy jest niekorzystna, jednak nie może to stanowić przyczyny umorzenia jego zobowiązania alimentacyjnego, gdyż konieczność spłaty zadłużenia w funduszu alimentacyjnym jest konsekwencją wieloletniego nie wywiązywania się przez wnioskodawcę z obowiązku alimentacyjnego, przede wszystkim względem swoich dzieci, które nie były w stanie utrzymać się samodzielnie, a trudna sytuacja materialna i życiowa rodziców nie zwalnia ich od obowiązku świadczenia na potrzeby dzieci.

Sąd pierwszej instancji podniósł, że wnioskodawca kwestionuje swoje ojcostwo, ale okoliczność ta nie podlega badaniu w niniejszym postępowaniu. Właściwa jest droga sądowa o zaprzeczenie ojcostwa. Sąd ten wskazał, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznaczony jest treścią konkretnej decyzji organu rentowego, od której wniesiono odwołanie /art. 477⁹ i art. 477¹⁴ k.p.c./ i tylko w tym zakresie podlega ona kontroli sądu zarówno pod względem jej formalnej poprawności, jak i merytorycznej zasadności. Postępowanie sądowe zmierza do kontroli prawidłowości lub zasadności zaskarżonej decyzji, a w związku z tym wykluczone jest rozstrzyganie przez sąd żądań zgłaszanych w toku postępowania odwoławczego, które nie były przedmiotem zaskarżonej decyzji /por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 lutego 2012r., II UK 275/11, LEX nr 1215286; postanowienie Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2008r., II UZ 43/07, LEX nr 442809; wyrok Sądu Najwyższego z 18 lutego 2010r., III UK 75/09, OSNP 2011 nr 15-16, poz. 215/. Zdaniem Sądu Okręgowego, skoro wnioskodawca odwołał się od konkretnej decyzji dotyczącej odmowy umorzenia należności alimentacyjnych likwidowanego Funduszu Alimentacyjnego oraz 5% opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu, to przedmiotem zaskarżenia była kwestia prawidłowości rozstrzygnięcia zawartego w tej konkretnej decyzji i tylko ta kwestia mogła być przedmiotem rozpoznania w postępowaniu wszczętym odwołaniem od zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2001 r. wydaną w sprawie III ZP 2/01 /OSNP 2001/13/445/, „swobodne” decyzje organu /rentowego/ podlegają merytorycznej ocenie przez sąd ubezpieczeń. W takich sytuacjach sądy, rozpatrując odwołania od decyzji odmawiających umorzenia nie tylko badają jej zgodność z prawem, ale oceniają także jej zgodność z własnym wyobrażeniem o tym, czy osoba ubiegająca się o umorzenie może z możliwości umorzenia skorzystać. Zwrócił także uwagę, że zasadą jest egzekwowanie należności od dłużników alimentacyjnych, natomiast umorzenie należności może nastąpić tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2006 r., II UK 77/06, OSNP 2007/21-22/326/. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w wyroku z 03 lutego 2010 r. / I UK 270/09, LEX nr 585729/, „szczególnie uzasadnione przypadki” związane z sytuacją zdrowotną lub rodzinną zobowiązanego to sytuacje nadzwyczajne /wyjątkowe/, powstałe w wyniku wypadku losowego, a w każdym razie istniejące niezależnie od zobowiązanego, w następstwie których jego sytuacja ulegnie takiemu pogorszeniu, że nie jest on w stanie na bieżąco spłacać swoich należności, a nadto nie ma perspektywy poprawy i zmiany tej sytuacji.

Dalej Sąd ten zauważył, że dla przyjęcia, iż zachodzi „szczególnie uzasadniony przypadek” pozwalający na umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego nie wystarcza ustalenie, że zobowiązany aktualnie nie posiada

środków utrzymania, ale konieczna jest także ocena, iż przy uwzględnieniu jego wieku, stanu rodzinnego, kwalifikacji zawodowych oraz rokowań zdrowotnych nie będzie on w stanie również w przyszłości spłacać tych należności bez narażania siebie i swojej rodziny na pozbawienie możliwości zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych / tak zob.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 kwietnia 2007r., III AUa 336/06, LEX nr 446757/. Przesłanki do umorzenia należności na rzecz funduszu alimentacyjnego nie wyczerpuje sam fakt, iż zadłużenie jest większe niż możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego do alimentacji, co prowadzi do niemożliwości zaspokojenia podstawowych jego potrzeb bytowych. Brak stałych dochodów i związana z tym trudna sytuacja materialna jest bowiem okolicznością dotyczącą wszystkich dłużników alimentacyjnych, gdyż uruchomienie funduszu alimentacyjnego następowało tylko wówczas, gdy dłużnik nie miał majątku, ani dochodów podlegających egzekucji.

W ocenie Sądu Okręgowego sytuacja wnioskodawcy pozwala uznać, że posiada on realne możliwości choćby częściowej lub rozłożonej w czasie spłaty długów alimentacyjnych, w związku z tym nie powinien być premiowany umorzeniem należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu biernej postawy lub bezzasadnego oczekiwania, że jego długi alimentacyjne zostaną umorzone kosztem stron lub innych uczestników systemu ubezpieczeń społecznych z uszczupleniem funduszy tego systemu /tak por.: wyrok Sądu Najwyższego z 10 listopada 2010 r., I UK 119/10, lex 686798/.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Apelację od tego wyroku wywiódł wnioskodawca. Zaskarżając wyrok wniósł o jego uchylenie oraz o wezwanie Prokuratora (...) ds. przestępczości zorganizowanej i Korupcji w celu ustalenia rzeczywistego ojcostwa dzieci „wierzycielki” Z. G. (1)z d. B. i G. J. i obciążenie długami alimentacyjnymi rzeczywistych ojców. W uzasadnieniu apelacji nie wskazał konkretnych zarzutów pod adresem skarżonego wyroku. Podniósł natomiast, że nie ustalono rzeczywistego ojcostwa dzieci „wierzycielki”Z. G. (1) z d. B., a nadto, że nie udowodniono mu ojcostwa.

Apelacja jest bezzasadna i dlatego podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny wskazuje, że w całości podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego. Przyjmuje także za własne wyprowadzone na ich podstawie wnioski, dlatego też, zdaniem Sądu, zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą, nie ma potrzeby ich powtarzania. Sąd Apelacyjny podziela również dokonaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretację przepisów prawa mających zastosowanie w niniejszej sprawie /por.: wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 21/98, OSNAP 2000/4/143 oraz z dnia 9 lipca 2009 r., II UK 374/08 teza 2, LEX nr 533104/.

Sąd Apelacyjny podnosi, że postępowanie w sprawach ubezpieczeń społecznych ma charakter kontrolny, t.j. służy badaniu prawidłowości decyzji organu rentowego. W postępowaniu odwoławczym od decyzji sąd ubezpieczeń społecznych ocenia legalność decyzji według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy. W tym konkretnym przypadku postępowanie dowodowe przed Sądem Okręgowym zmierzało do ustalenia: czy w dacie orzekania przez organ rentowy występowały przesłanki do umorzenia należności wnioskodawcy wobec zlikwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu wypłaty świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz 5% opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością tego funduszu.

Postępowanie przed Sądem II instancji również ma charakter kontrolny, ale także jest kontynuacją postępowania przed Sądem I instancji i zmierza do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy na skutek zarzutów podnoszonych w apelacji. Dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne Sąd odwoławczy może podzielić i uznać za własne. Może również zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku I instancji, i to zarówno po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, jak i bez przeprowadzania postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia, chyba, że szczególne okoliczności wymagają ponowienia lub uzupełnienia tego postępowania / tak zob.: uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 23 marca 1999 r. III CZP 59/98/.

Wniosek apelacji o uchylenie zaskarżonego wyroku nie jest zasadny. Wskazać należy, że stosownie do treści art. 386 § 2 i § 4 k.p.c. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić tylko w razie stwierdzenia nieważności postępowania, nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo w sytuacji, gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

W przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie zachodzi żadna ze wskazanych powyżej podstaw do uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu. W szczególności postępowanie przed Sądem Okręgowym nie jest dotknięte nieważnością, nadto Sąd Okręgowy rozpoznał istotę sprawy rozstrzygając żądanie wnioskodawcy w oparciu przeprowadzone dowody i ustalone w oparciu o nie okoliczności faktyczne.

Sąd Apelacyjny przypomina, że Fundusz Alimentacyjny powstał w celu zapewnienia środków utrzymania osobom uprawnionym do alimentów, które nie mogły wyegzekwować tych świadczeń od osoby zobowiązanej do łożenia na ich utrzymanie. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 1974r. o funduszu alimentacyjnym /t.j. Dz. U. z 1991 r. Nr 45, poz. 200 ze zm./, **świadczenia z funduszu przysługiwały tylko tym osobom na rzecz których alimenty zostały ustalone orzeczeniem sądu**, a egzekucja tych alimentów okazała się bezskuteczna całkowicie lub częściowo. Fundusz alimentacyjny uruchamiany był wówczas, gdy dłużnik alimentacyjny nie osiągał dochodów, ani nie posiadał majątku z którego mogłaby być prowadzona egzekucja alimentów. Przyznanie świadczeń z funduszu alimentacyjnego nie zwalniało dłużnika z jego zobowiązań. Zgodnie z art. 13 i 14 ustawy Zakład Ubezpieczeń Społecznych prowadził egzekucję przeciwko dłużnikowi aż do pełnego pokrycia należności tego funduszu.

Z dniem 01 maja 2004 r., po wejściu w życie ustawy z 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych /obecnie t.j. Dz. U. z 2020r., poz. 111/, straciła moc ustawa z dnia 18 lipca 1974 r. o funduszu alimentacyjnym oraz zlikwidowany został Fundusz Alimentacyjny, a świadczenia z tego funduszu zostały zastąpione innego rodzaju świadczeniami. Likwidatorowi funduszu przypadło egzekwowanie zaległych należności, przy czym art. 68 ust. 1 ww. ustawy o świadczeniach rodzinnych zezwolił likwidatorowi, w szczególnie uzasadnionych przypadkach związanych z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby przeciwko której jest prowadzona egzekucja alimentów, na umorzenie należności likwidowanego funduszu z tytułu świadczeń wypłaconych z funduszu.

Do skorzystania z instytucji umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego nie jest konieczne równoczesne wystąpienie przesłanek przewidzianych w tym przepisie, tak w odniesieniu do sytuacji zdrowotnej, jak i rodzinnej zobowiązanego dłużnika. Wystarczające jest istnienie którejkolwiek z tych okoliczności, albo szczególnej sytuacji zdrowotnej, albo szczególnej sytuacji rodzinnej osoby przeciwko której prowadzona jest egzekucja alimentów.

Pojęcie szczególnie uzasadnionego przypadku zostało szczegółowo wyjaśnione zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i sądów apelacyjnych. Przez szczególnie uzasadniony przypadek, o którym mówi art. 68 ust. 1 powołanej ustawy, należy rozumieć sytuacje nadzwyczajne /wyjątkowe/, powstałe w wyniku wypadku losowego, a w każdym razie istniejące niezależnie od zobowiązanego, w następstwie których jego sytuacja ulegnie takiemu pogorszeniu, że nie jest on w stanie na bieżąco spłacać swoich należności, a nadto nie ma perspektywy poprawy i zmiany tej sytuacji /por.: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 03 lutego 2010r., sygn. akt I UK 270/09, z dnia 06 sierpnia 2008r., II UK 359/07, OSNP 2010/1-2/18/. Jednocześnie wskazać należy, że w świetle orzecznictwa sądowego osoba, na której ciąży obowiązek lub zaległości alimentacyjne nie powinna być w całości zwolniona z tych zobowiązań, jeżeli ma jakiegokolwiek realne możliwości choćby częściowej lub rozłożonej w czasie spłaty długów alimentacyjnych /tak zob.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 r., I UK 119/10 LEX nr 686798/. Regułą jest egzekwowanie należności od dłużników alimentacyjnych, natomiast umorzenie należności może nastąpić tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach, rozumianych jako sytuacje nadzwyczajne, wyjątkowe, nietypowe. Przesłanki do umorzenia należności na rzecz funduszu alimentacyjnego nie wyczerpuje sam fakt, iż zadłużenie jest większe niż możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego do alimentacji. Brak stałych dochodów i związana z tym trudna sytuacja materialna jest niewątpliwie okolicznością dotyczącą wszystkich dłużników alimentacyjnych, gdyż uruchomienie funduszu alimentacyjnego następuje tylko wówczas, gdy dłużnik nie ma majątku ani dochodów

podlegających egzekucji. Ale ta okoliczność nie może premiować umorzeniem należności, nie można bowiem z wyjątku, o jakim mowa w art. 68 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych, czynić zasady.

Sąd Apelacyjny, podobnie jak Sąd pierwszej instancji, stoi na stanowisku, że instytucja umorzenia należności wobec funduszu alimentacyjnego ma charakter wyjątkowy i może być stosowana jedynie w szczególnie uzasadnionych przypadkach.

Z akt sprawy wynika, że wnioskodawca nie udowodnił przesłanki do ubiegania się o umorzenie należności funduszu alimentacyjnego, a to na nim spoczywał ciężar dowodu faktów z których chciał wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne. Poza oświadczeniem o stanie rodzinnym i majątkowym wnioskodawca nie wykazał się inicjatywą dowodową. Nie przedstawił, poza własnym oświadczeniem, żadnych dokumentów dotyczących jego stanu zdrowia. Nie korzystał z żadnych ulg w spłacie należności czy to w formie ratalnej, czy poprzez odroczenie terminu płatności tych należności. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, okoliczności faktyczne ustalone przez Sąd Okręgowy wskazują na brak możliwości uznania ich za szczególne okoliczności, o jakich mowa w art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych, skutkujące choćby częściowym umorzeniem zobowiązań wobec Funduszu Alimentacyjnego.

Sąd Apelacyjny podnosi, że Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznaczony jest treścią konkretnej decyzji organu rentowego od której wniesiono odwołanie i tylko w tym zakresie podlega ona kontroli sądu zarówno pod względem jej formalnej poprawności, jak i merytorycznej zasadności. Podnoszona przez skarżącego kwestia jego ojcostwa nie należy do okoliczności, która podlega badaniu w niniejszym postępowaniu. Przypomnieć natomiast należy wnioskodawcy, że świadczenia z funduszu przysługiwały tylko tym osobom na rzecz których alimenty zostały ustalone prawomocnym orzeczeniem sądu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy właściwie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy i w oparciu o ustalony w wyniku tej oceny stan faktyczny, prawidłowo zastosował obowiązujące przepisy dochodząc do wniosku, iż nie zostały spełnione warunki do umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego określonej w decyzji Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 14 września 2018r.

Sąd pierwszej instancji dokonał właściwej wykładni art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych powołując się na orzecznictwo i odnosząc się do wielokrotnie interpretowanego w judykaturze pojęcia szczególnie uzasadnionych przypadków związanych z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby, przeciwko której jest prowadzona egzekucja alimentów. Sąd Apelacyjny przyjmuje te rozważania za własne. Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że właściwa interpretacja obowiązujących przepisów prowadzi do wniosku, iż w sytuacji J. G., na dzień wydania decyzji, nie zachodził szczególnie uzasadniony przypadek związany z sytuacją zdrowotną lub rodzinną wnioskodawcy, uzasadniający umorzenie należności na rzecz likwidowanego funduszu alimentacyjnego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.